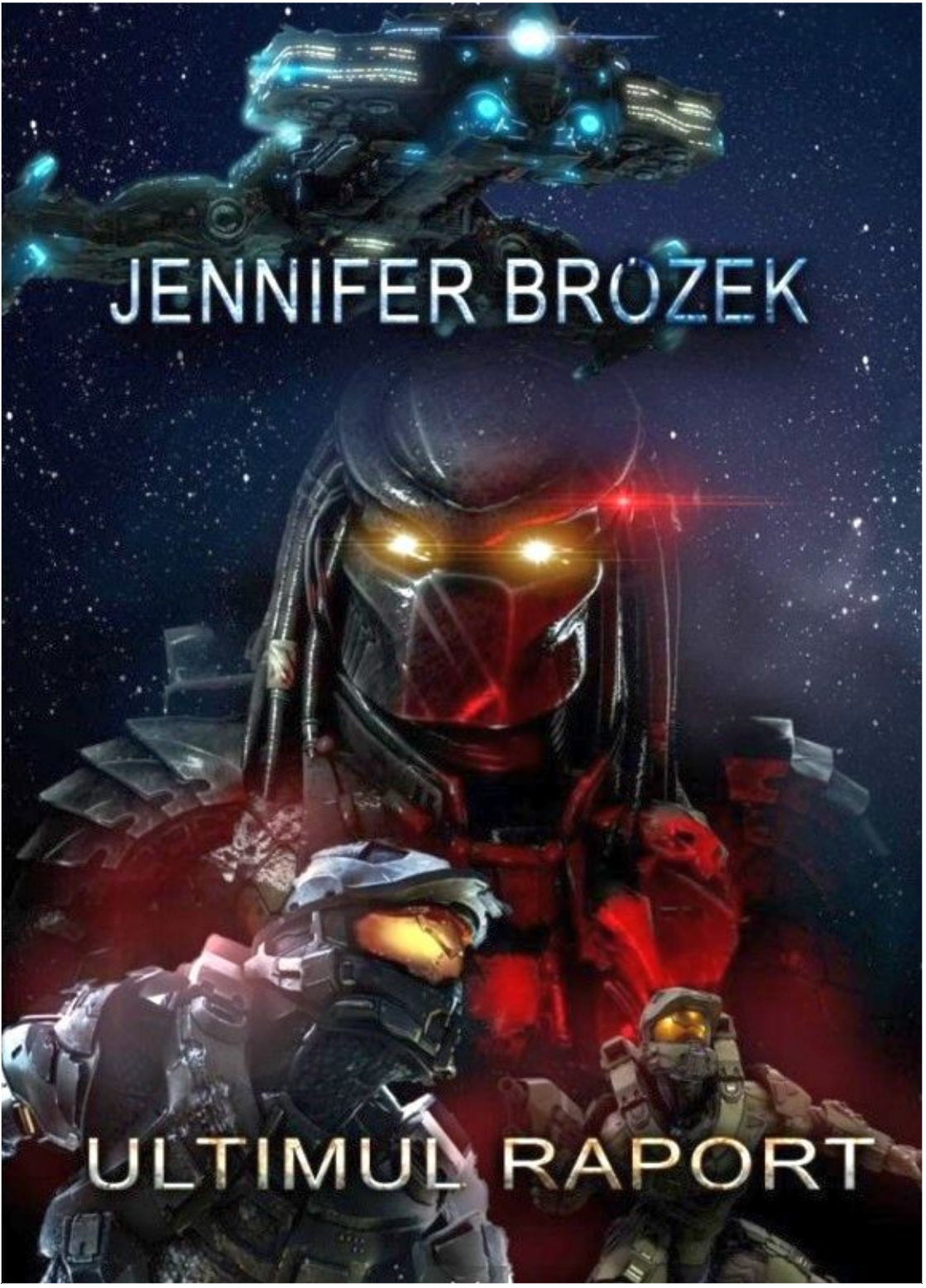
JENNIFER BROZEK
ULTIMUL RAPORT

JENNIFER BROZEK

Ultimul raport

versiunea în limba română

UNCRIS

— Dă-te la o parte din faţa mea! Trebuie să ajung pe puntea de comandă!

Emery şi-a umflat muşchii masivi în faţa mecanicului prichindel şi grăsuţ.

— N-ar fi trebuit să fii acolo încă de acum zece minute?

Trina zâmbea larg în urma camaradului ei. Căpitanul ordonase „toată lumea pe punte” şi cu toţii erau în mişcare.

— Cu picioare lungi ca ale voastre, ar fi de presupus că sunteţi mai rapizi. Sau măcar mai abili.

— Las-o baltă, măi, femeie. Dormeam.

— Aşa cum ai făcut la meciul de baschet de săptămâna trecută?

— Vedem noi cine râde săptămâna viitoare. Te-i fi mişcând tu ca un peşte la zero G, dar eu am talentul şi puterea să te înving.

Cei doi se grăbeau pe holul ce ducea către Puntea de Comandă. De Trina, a treia în ierarhia de comandă, nu era nevoie acolo, decât pentru consilier şi lucru la scanner. Emery era atât şeful securităţii cât şi al doilea la comandă. Pe o navă mică de cercetare precum *Psychopomp*, toţi membrii aveau mai multe funcţii. Cei doi au năvălit pe Puntea de Comandă, unul după altul. Au fost ultimii dintre cei ce au trebuit să vină pe acolo.

— Pe cinci monede că am să fiu prima.

Trina se aşeză în scaunul staţiei scanner şi a început să baleieze spaţiul de dinaintea lor.

Emery s-a aşezat la pupitrul de control al armamentului şi a extras ultimele informaţii.

— Cinci ale tale şi plusez cu un peşte stricat pe care să-l mănânce cel ce pierde.

— Tu şi mâncatul de ciudăţenii. Ai să-şi regreţi vorbele.

— O să vi le regretaţi amândoi dacă nu încetaţi să vă măsuraţi egoul şi nu vă apucaţi de treabă.

Căpitanul Ahmed s-a ridicat, cu părul cărunt lucind în lumina de pe Punte.

— Câmpul de resturi la vedere.

Privea concentrat la monitoarele ce redau imaginea spaţiului din faţa navei.

— Prima dintre marile nave abandonate trebuie să apară *la vedere* în orice clipă, a raportat Trina în timp ce nava de cercetare intra în câmpul de epave. Cel puţin, după coordonatele dumitale, *Captain*.

Acesta a confirmat cu o înclinare a capului.

— Acum vom vedea dacă am fost înşelat sau nu.

— E prea târziu să mai facem ceva dacă aţi fost. Dar am o umbră mare la limita de acţiune a scanerului.

Căpitanul a lăsat să-i scape un oftat uşor când primul dintre obiectele mari ale câmpului a apărut la vedere.

— Un *battlecruiser* dezafectat. Acesta va acoperi întregul cost al călătoriei. Kaida, ochii pe obstacole, încet şi uşor. Emery, pregăteşte scuturile şi pulsul gravitaţional pentru ca matahala să nu ne zdrobească. Trina, monitorizează dacă sunt şi alte nave active pe-aici. Nu vrem să ne trezim cu prada furată de sub nasul nostru.

Câteva mormăieli au marcat faptul că cei de pe Puntea de Comandă se concentrează pe sarcinile ordonate. *Psychopomp* s-a apropiat şi mai mult de cea mai mare pradă din viaţa lor. Minutele treceau, iar *battlecruiser*ul se făcea tot mai mare pe monitoare. Găuri neregulate şi urme de incendii atestau bătălia care s-a dat aici.

Uşa Punţii de Comandă a glisat în lateral.

— Ceva supravieţuitori? a întrebat Vito, intrând urmat de Gunnar.

Nimeni nu i-a răspuns, medicului sau psihologul comportamental şi specialistului în prim contact/aventurier – un pasager plătitor, ceva rar în aceste vremuri.

Trina le-a aruncat o privire scurtă.

— Nu. Încă nu.

Cei doi nou veniţi erau exact opuşi ca înfăţişare. Amândoi erau albi. Vito brunet cu ochi negri şi piele bronzată, în timp ce Gunnar era blond cu ochi albaştri ca de gheaţă şi piele palidă. Se completau unul pe altul. Zvonistica spunea că Gunnar a venit în această călătorie de cercetare mai mult pentru Vito decât pentru şansa de a face primul contact cu alte specii – nu că aceasta ar fi fost cu adevărat o posibilitate. Alienii nu bântuie prin navele spaţiale abandonate.

— Este de datoria mea să vă reamintesc că acolo nu sunt vieţi de salvat. Toţi *marinarii*, spaţiali sau tereştri, au datoria de a-i

salva pe cei aflaţi în pericol, fără să se aştepte la o recompensă. Legile de salvare se aplică doar în acţiunile de recuperare a proprietăţii.

Aceste ultime cuvinte au fost îngânate pe un ton ritos de toţi cei de pe Punte. Vito le repeta de fiecare dată când puneau mâna pe o pradă potenţial valoroasă. Dar, îşi primea întotdeauna partea când venea vremea împărţirii recompensei.

— E de datoria mea să vă amintesc tuturor că salvarea unei persoane nu anulează recompensa noastră pentru recuperarea bunurilor găsite.

Căpitanul Ahmed îşi ţinu privirea pe monitor.

— Kaida, opreşte înaintarea navei, acum.

Vocea lui era fermă şi intensă.

— Facem pe *mortul*.

Când căpitanul avea acest ton al vocii, nimeni nu îndrăznea să comenteze sau să nu execute. Văzuse ceva foarte neobişnuit şi făcea tot ce era necesar pentru a le salva vieţile. Când Kaida a oprit toată energia, cu excepţia celor mai vitale sisteme ale navei, Puntea de Comandă a devenit întunecată, luminată doar de strălucirea unor butoane şi de indicaţiile cadranelor. Sistemul radar al Trinei dădea cea mai strălucitoare lumină în partea din spate a Punţii.

Nimeni nu a spus o vorbă. Toţi priveau înainte, încercând să priceapă brusca teamă şi precauţie a căpitanului.

— Sfântă Fecioară! a suflat încet Emery.

Trina a pus o mână pe gură când a văzut ce l-a înfricoşat pe căpitanul Ahmed. Pe partea cealaltă a *battlecruiser*ului era o navă *gunoier*. În formă de torpilă cu o serie de inele în jurul cocii, nava gunoier părea să fi participat şi ea la bătălie… chiar la mai multe bătălii. Principalul con de pintenare era deviat şi ars, dar încă intact. Trina putea spune care dintre camarazii ei pricepeau în ce pericol se aflau, numai după suspinele uşoare şi rugăciunile murmurate, amestecate cu blesteme. Doar Gunnar părea neştiutor de faptul că se aflau la doar câteva secunde de momentul când puteau fi spulberaţi în iad.

Uşa Punţii de Comandă s-a deschis şi Zuri, cel mai nou recrut, a intrat. Trina a făcut un semn cu mâna pentru a o face pe femeie să tacă, dar aceasta nu avea nevoie să i se spună. Zuri a aruncat o privire la torpila ce creştea drept în faţa lui *Psichopomp* şi s-a dat înapoi până ce umerii i s-au lipit iar de uşă. N-a scos

nici un cuvânt. Ochii albi, larg deschişi, contrastau cu pielea smeadă. Ştia ce era. Dacă vor supravieţui, Trina îi va cere să-i povestească de unde ştia.

S-a concentrat din nou asupra scanerului, căutând nave *gunoieri* mici, de cercetare şi echipaje de *spintecători*. Nu a văzut nimic.

— Mişcare?

Kaida a răspuns la întrebarea căpitanului dând încet din cap.

În timp ce urmărea indicaţiile instrumentelor de bord, îşi lega mai strâns panglica lungă, neagră.

— Nimic. Nu ne-au văzut.

Mulţumesc Luminii că *gunoierii* au protocoale de frontieră teribile. Schimbă cursul. Nu-mi pasă în ce direcţie. Doar să ne îndepărtăm. Vom analiza ce-i de făcut duă ce vom fi în siguranţă.

— *Captain*, acolo nu se mişcă nimic.

Trina se uita fix la scanerul ei.

— Vreau să spun, torpila e activă, dar nu se mişcă. E în derivă la fel ca toate astea ce ne înconjoară.

— Are dreptate.

Kaida a ajustat comenzile de navigaţie pentru a permite navei să deriveze păstrând o distanţă sigură de orice resturi care ar fi putut-o avaria.

— Nu văd deloc o navă activă, în zbor.

Puntea de Comandă rămase tăcută în timp ce căpitanul se gândea.

— Balize de urgenţă?

— Patru. *Battlecruiser*ul, două distrugătoare, şi… - Trina privi în sus – *cruiser*ul torpilor. Bazat pe datele primite, torpilorul şi-a setat baliza de urgenţă acum şase zile, dar semnalul este slab. Restul… acum mai mult de un an. Singurul motiv pentru care pot recepţiona semnalele este proximitatea.

Faţa căpitanului s-a întins într-un zâmbet.

— Bine. Păstrează cursul de scăpare fixat ca urgenţă în sistemul navigaţional. Vreau doar o singură apăsare de buton dacă e nevoie să plecăm de aici. Dacă e o capcană – trase adânc aer în piept – vom afla. Reactivaţi energia de pe navă şi să mergem către *cruiser*ul torpilor.

Lumini le de pe nava cercetaş au revenit la viaţă, făcându-i pe toţi să clipească. Zuri s-a încruntat:

— Căpitane, de ce să mergem pe nava pirat?

Vito a răspuns în locul lui.

— Ca să căutăm supraviețuitori.

— Mergem să salvăm piraţi?

— Nu – a răspuns căpitanul de data aceasta. Mergem să-i ucidem pe piraţi şi să salvăm prizonierii. De altfel, vom cere drepturi asupra întregului câmp de epave şi vom trimite coordonatele la cartierul general Kosana. Aici sunt destule încât să ne dotăm fiecare cu propria navă. Sau să ne *pensionăm*.

— Nici un răspuns la apelul nostru, căpitane.

— Nici o mişcare la scuturi şi sistemele de armament, a adăugat Emery. Nava este activă, dar în derivă.

Cu toţii puteau vedea acum numele navei *gunoierilor*, aplicat pe o latură. Căpitanul Ahmed şi-a strâns mâinile la spate.

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu nava *Oxenham*. Nu văd semne proaspete de luptă. Ceva s-a întâmplat aici. Va trebui să mergem la bordul ei pentru a afla ce s-a întâmplat.

— — —

Emery, Trina şi Vito aşteptau împreună cu Zuri în camera sas. Toţi patru erau echipaţi cu costume, chiar dacă Zuri cică era doar rezervă. Trina era la comanda grupei de abordaj, dar fiecare îşi avea propria arie de expertiză. Ea va verifica motoarele lui *Oxenham* şi va determina dacă nava mai poate să zboare. Dacă da, ar fi fost cireaşa de pe tort a acestei solicitări de drepturi de salvare.

— Ne mişcăm în grup până ce putem aprecia nivelul de pericol. Dacă nivelul se dovedeşte a fi nul, ne despărţim în echipe. Vito cu Emery, căutaţi supraviețuitori. Zuri, tu vii cu mine. Mergem în CNC[1] pentru a determina avariile navei. Sau, dacă trebuie, mergem la motoare.

— Da, doamnă.

Îi zâmbi Trinei, iar cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul şi au ridicat din umeri.

— Emery, Zuri, duceţi-ne la bord.

Cei doi s-au apropiat de trapa exterioară a sasului. *Psychopomp* aluneca în lungul lui Oxenham până la una dintre

[1] CNC - Central Navigation Computer – Centrala Navigațională Computerizată.

trapele exterioare. Emery a apăsat o serie de butoane pentru a lansa tunelul ombilical. Zuri a manevrat capătul îndepărtat al acestuia până ce l-a ataşat complet la trapa celuilalt sas. La ermetizat de coca navei aflate în derivă şi a activat zăvoarele. Acum, cele două nave derivau împreună, tunelul flexibil devenind un coridor drept.

După presurizarea acestuia şi deschiderea trapei de pe *Psychopomp*, Emery a preluat conducerea şi a plutit către trapa exterioară a celeilalte nave. A deschis panoul de control şi a început să forţeze zăvorul. Trina a înţeles că a reuşit când sasul lui *Oxenham* a început şi el să se presurizeze.

— Căpitane, intrăm.

— Am înţeles. Aminteşte-ţi că *gunoierii* sunt criminali şi că trebuie să tragi în plin imediat ce-i ai *la vedere*. Oricărui prizonier i se va acorda asistenţă medicală pe loc. Li se va permite accesul la bordul lui *Psychopomp* numai după ce statusul lor a fost confirmat.

— Da, *sir*.

Trina şi-a mutat atenţia asupra echipei de abordaj.

— L-aţi auzit pe căpitan. Armele pregătite.

Nimeni n-a scos o vorbă, dar toţi patru şi-au scos armele – *blaster*e de diverse tipuri – inclusiv medicul. Văzuse destule „rezultate" ale activităţii *gunoierilor* ca să ştie că nu doreşte să ajungă în mâinile lor.

Trecerea de pe o navă pe alta era traversarea tunelului şi reînchiderea trapelor de la sasurile de la ambele capete. Emery şi Zury au trecut în faţă când trapa de pe *Oxenham* s-a deschis. Echipa a intrat la bordul navei *gunoierilor* şi a aşteptat presurizarea sasului.

Gravitaţia artificială s-a restabilit şi ea imediat. Zury a privit prin fereastra murdară a trapei interioare.

— Cred că e cineva acolo. Văd o siluetă.

Emery le-a făcut semn lui Vito şi Trina să flancheze trapa, iar Zuri s-a lăsat pe vine. Emery a apăsat butonul de deschidere. Toţi aveau armele aţintite asupra deschiderii.

Era o persoană care-i aştepta, dar era foarte, foarte moartă.

Ţintuit de peretele coridorului cu o bucată ascuţită de metal, omul era mort de câteva zile. Era atât de evident, încât nici Vito nu s-a mai grăbit să-l ajute. În schimb, a clătinat din cap:

— *Gunoierii*. Ai crede că pot să fie ceva mai *curaţi* de atât.

Făcu un gest cu mâna către balta de sânge uscat de pe jos.

— Neigienic.

După ce Emery a dat *liber*, Trina a înaintat pe coridor.

— Asta nu pare a fi o luptă obişnuită de interior. *Gunoierii* sunt nedisciplinaţi, nu respectă nici o regulă, dar nu sunt… *aşa*. Nu lasă cadavre pe coridor. Mergem cu toţii pe Puntea de Comandă. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat aici.

A activat schema standard a unui *cruiser* de clasă torpilor şi a trimis-o pe HUD-ul tuturor.

— Urmăm calea până ce descoperim că au făcut modificări neobişnuite la această navă.

Cu Emery în frunte şi Zuri în ariergardă, cei patru au înaintat prin nava tăcută. Vito pălăvrăgea pentru a-şi acoperi nervozitatea şi pentru a transmite informaţii către *Psychopomp*.

— Atmosfera este normală. Oxigen şi restul. Nu sunt detectate toxine aeropurtate. Sigur, ăştia ar putea să aibă ceva nou şi captivant. Recomandări: purtarea costumelor EVA[2] până ne dăm seama că suntem în siguranţă.

— Niciodată nu putem fi în siguranţă pe o navă inamică. Cineva l-a ucis pe tipul acesta.

Capul lui Emery pivota în toate direcţiile, în căutarea pericolelor.

Replica aceasta a încheiat discuţia până au ajuns pe Punte. Pe drum, semnele de luptă – urme de arsuri pe pereţi şi viscere uscate pe podea – i-au ţinut în stare de alertă. Nimic nu i-a deranjat, doar luminile pâlpâitoare ale unei nave, active, dar nepilotată. Unele posturi erau stropite cu ceva ce semăna suspicios de mult cu sângele. Totuşi, nimic nu părea distrus. Dacă aici a avut loc o luptă, fie a fost foarte scurtă, fie au avut grijă să nu avarieze comenzile navei.

— Securizaţi zona, a comandat Trina, apoi s-a apropiat de un pupitru de unde a început să scaneze interiorul navei.

— Puntea nu mai deţine controlul asupra propulsiei navei. A fost redirecţionată către sala motoarelor. Tot ce putem acţiona sunt comenzile pasive.

Vito s-a apropiat de alt pupitru.

— 90% din navă încă mai are atmosferă. Este o breşă într-una dintre cale. Scanez imediat după forme de viaţă.

---

[2] EVA - ExtraVehicular Activity – activitate în exteriorul navei spațiale.

— Zuri, la uşă – Emery a accesat pupitrul de securitate. Ceva a scos din uz această navă.

Cu toţii au clipit când din pupitrul lui Emery au izbucnit deodată strigătele unui om: *„E o fantomă! Vine după mine. I-a ucis aproape pe toţi ceilalţi. Nu-l putem opri! O, Doamne, ajutaţi-mă!”* Vocea s-a întrerupt brusc într-un răcnet şi un gâlgâit.

— Ce dracu?

Trina s-a uitat în ochii lui Emery.

— Ce-a fost asta?

— Ultima înregistrare a acestui… tip. Nu ştiu ce status avea. Dar, trebuie să vezi asta. Nu glumea despre fantomă.

Vito şi Trina i s-au alăturat lui Emery la pupitrul de securitate. El a reluat ultima înregistrare, dar fără sunet. Au văzut cum un tip cu părul vâlvoi şi hainele în dezordine răcnea în microfon, apoi a fost smucit înapoi. Ceva i se pusese în jurul gâtului şi l-a tras din faţa monitorului.

Trina privea atentă. A reluat ultimele secunde ale înregistrării şi a oprit imaginea. Atătă spre ceva neclar din jurul gâtului acelui om.

— Ce-i asta?

Vito şi Emery au dat din cap.

— Armură invizibilă? încercă Emery să ghicească. Poate. N-am văzut niciodată aşa ceva.

La pupitrul lui Vito s-a auzit un *beep*.

— În afară de noi, mai sunt doi oameni vii. Sunt împreună şi nu se mişcă.

— Altceva nimic? Nu se mişcă nimic spre noi?

— Nu.

Trina a analizat situaţia.

— Căpitane?

— Sunt aici – spuse cu o voce intensă.

— Recomand aruncarea în aer a tuturor trapelor şi depresurizarea navei. Va trebui să mă duc jos, în compartimentul motor principal, pentru a comanda această manevră.

Vito a ridicat o mână.

— Stai aşa! Sunt doi oameni vii la bord. Asta iar ucide.

Trina s-a încruntat la el.

— Cel puţin unul dintre ei este un ucigaş.

Căpitanul Ahmed a intervenit înainte ca dialogul să se transforme în ceartă.

— Gunnar a subliniat că acesta ar putea fi de fapt o situaţie de *prim contact*. Exact pentru aşa ceva se află el aici. Vrea să vină la bord şi să facă contactul.

Emery a scuturat din cap.

— Proastă idee. Trebuie să plecăm de pe această navă. Trina are dreptate cu ideea ei.

— Nu înainte de a ajunge la aceşti oameni. Dacă sunt *gunoierii*, îi lăsăm aici, dar dacă sunt prizonieri, avem datoria să-i ajutăm. Înregistrarea aceea a fost un apel pentru ajutor. Legile spaţiale şi maritime ne obligă să încercăm măcar să-i ajutăm. Am semnat cu toţii un contract prin care suntem de acord cu asta.

S-au uitat cu toţii unul la altul până ce căpitanul a oftat.

— Bine. Gunnar şi cu mine venim la bord. Sistem pereche. Nimeni nu rămâne singur. Emery şi Trina la motoare. Zuri şi Vito merg la cei doi oameni. Dacă vedeţi ceva ca chestia aia neclară din înregistrare, trageţi în plin.

Trinei nu-i plăcea. Totuşi, Ahmed nu era căpitan degeaba.

— Vă voi trimite pe HUD cele două căi de deplasare.

— Noi ne ducem către cei doi oameni. Voi doar luaţi nava sub control.

— Da, *sir*.

Trina se uită la Emery.

— L-ai auzit pe căpitan. Zuri, Vito… duceţi-vă la cei doi oameni. Vedeţi… ce-i de văzut. Vă veţi întâlni cu căpitanul şi Gunnar. Consideraţi pe oricine ca fiind ostil, până când se dovedeşte a fi altfel. Luaţi toate măsurile de precauţie.

Zuri îi făcu semn lui Vito.

— Haidem!

Trina a comutat pe comunicarea în privat.

— Nu e bine. Nu-mi place.

— Nici mie, spuse Emery. Dar, ordinele sunt ordine. Dacă totul merge bine, acesta este ultimul nostru raid de cercetare. Mai bine să-l terminăm cât mai repede.

— Tot mai cred că ar trebui să evacuăm imediat atmosfera.

— Femeie setoasă de sânge.

În vocea lui Emery nu era pic de ranchiună.

— Sigur că ai dreptate. Supravieţuitorii pot doar complica lucrurile.

Îşi continuară amândoi drumul spre compartimentul motoarelor.

— — —

Vito şi Zuri au urmat traseul stabilit pentru ei. Zuri mergea prima, cu arma pregătită să tragă. S-a oprit când a dat peste un cadavru lăţit pe podeaua holului. Ce mai rămăsese din cadavru. Arătă spre un fir subţire.

— Capcană.

Au urmat acest fir până ce a dispărut.

— Ce rol are?

— Nici unul bun – şi-a încruntat Zuri sprâncenele. Nu fi prea curios. Acesta e mort. Păşeşte peste sau pe lângă el. Pe noi ne îngrijorează cei vii.

Vito s-a uitat lung la ea înainte de a face ce i s-a spus. Pe harta electronică a marcat locul cu un semn de pericol.

După câteva minute, au ajuns la altă capcană. Aceasta fusese cu arc. Viscere uscate arătau că victima nu a putut pleca de acolo. Totuşi nu o vedeau nicăieri. Vito făcu o strâmbătură:

— Careva şi-a pierdut un membru.

— Şi altcineva l-a luat cu el.

Ea se opri la capătul holului şi arătă spre uşă.

— Pe aici. Doi oameni vii.

Trecu de pe reţeaua privată pe cea deschisă.

— Intrăm după cei doi oameni vii.

Zuri n-a aşteptat un răspuns, a dat uşa de perete şi a intrat cu arma pregătită pentru orice atacator. După o clipă a şoptit:

— Sfinte Dumnezeule!

Vito a intrat în încăpere. Nu a vomat. I s-a oprit în gât. Apoi s-a forţat să înghită, cu voinţa care l-a făcut doctorul ce era.

— Căpitane… vezi asta?

Zuri a panoramat sala… un altar… a Dumnezeu ştie ce. Fusese o sală de şedinţe. Acum era un abator, decorat cu oase – umane – şi un fel de arme. Peste tot atârnau trofee macabre. Cranii de om, coloane vertebrale legate la un loc cu tendoane şi decoraţiuni spiralate din oase şi sânge expuse pe pereţi. În centrul încăperii erau spânzurate trei trupuri. Unul era decapitat şi jupuit, atârnat de picioare. Celelalte două – doi bărbaţi – erau crucificaţi pe nişte stâlpi ataşaţi de traversele tavanului.

— Sunt vii?

Întrebarea căpitanului l-a îmboldit pe Vito să se mişte. S-a apropiat de primul om echipat într-o pseudouniformă militară compusă din pantaloni cenuşii şi tricou. Toate logourile şi alte semne de identificare fuseseră îndepărtate. Vito a trecut scanerul său medical peste trupul nemişcat.

— Acesta este viu. Aproape.

Se apropie de al doilea, un tânăr ce purta acelaşi gen de uniformă. Când a ridicat scanerul, tânărul a deschis ochii şi s-a smucit ţipând.

Vito s-a dat înapoi.

— Prieten. Suntem prieteni.

— Fantoma! Fantoma!

Ochii săi priveau peste umărul lui Zuri.

Aceasta nu a ezitat. S-a răsucit cu repeziciune şi a deschis focul asupra a ceea ce părea a fi aer rarefiat. Ar fi putut părea o nebunie dacă jumătate dintre proiectilele trase de ea n-ar fi ricoşat de ceva ca o distorsionare a realităţii. Fantoma a înaintat şi o lamă lungă a despicat-o pe Zuri prin mijloc. Ea a ţipat, continuând să tragă asupra unei creaturi pe care nici măcar nu o putea vedea.

Vito a făcut singurul lucru pe care-l putea face în timp ce Zuri se lupta cu monstrul. A fugit. Strigătele de moarte ale lui Zuri l-au urmărit până ce atât arma cât şi vocea au tăcut.

— Căpitane, nu e o fantomă. E o armură invizibilă.

Se mişca cât de repede putea în costumul EVA. Acesta nu era făcut pentru sprint.

— Supravieţuitorii sunt piraţi.

Nu putea fi sigur, dar se gândea că fantoma se află pe urmele sale.

— Am nevoie de ajutor, a icnit. Zuri e moartă.

— — —

Compartimentul motoarelor era un dezastru. Cineva o folosise ca pe o ultimă redută. Dar care, precum Alamo, fusese cucerită. Trina şi Emery şi-au croit drum prin dezastru, printre resturi. După ce a îndepărtat mizeria de pe un pupitru, Trina a accesat terminalul.

— Unde sunt cadavrele?

Emery dădu din cap.

— Indiferent ce sau cine a năvălit aici, le-a luat cu el.

S-a întors cu spatele la ea, iar cu faţa şi arma a rămas să supravegheze atent zona înconjurătoare.

— Încearcă să preiei controlul navei, sau măcar vezi dacă mai este operaţională.

Trina nu i-a răspuns. Nu avea de ce. Era la fel de agitată ca şi el. În timp ce degetele înmănuşate zburdau pe tastatură, ea ştia că indiferent cine se baricadase aici, a rezistat cam două zile. Erau împrăştiate nişte ambalaje de pachete de raţii, iar într-un colţ se vedea o găleată ce fusese folosită pentru *rezultatul* acestor raţii.

— Haide, *Oxenham*, dă-mi secretele tale.

Lucra cât putea de repede ca să acceseze sistemul. Chiar când a reuşit, au început ţipetele.

— — —

Căpitanul Ahmed şi Gunnar înaintau prin navă fără grabă. Gunnar era fascinat.

— Aceşti piraţi…

— *Gunoieri*.

— *Gunoierii* care trăiau pe acest *cruiser*, în spaţiu, ce făceau? Capturau şi abordau nave? Apoi prăduiau tot ce voiau sau aveau nevoie?

— Cam aşa ceva.

— Şi ce făceau cu echipajele?

Cei doi s-au oprit lângă cadavrul cu capcană.

— Dacă mai exista vreun suflet viu după ce nava era pintenată, îi ucideau sau îi făceau sclavi. Cei norocoşi erau răscumpăraţi.

Ahmed a arătat spre firul metalic subţire care pleca de la cadavru, pe perete, în sus.

— Să nu atingi asta.

— Am mai văzut aşa ceva. De obicei proteja ceva important într-un mormânt.

Cei doi au păşit peste cadavru şi s-au oprit când Zuri şi Vito i-au apelat. Ahmed s-a încruntat preocupat uitându-se la video.

— Sunt vii?

Gunnar se mişca de colo, acolo, excitat.

— Am auzit de asta. E o rasă de războinici care vânează…

Sări brusc într-o parte la izbucnirea zgomotelor de luptă.

— Vito?

— Stai aici, Gunnar. E un ordin.

Căpitanul Ahmed puse o mână pe umărul lui Gunnar, împingându-l înapoi, în timp ce el se întorcea cu faţa în direcţia medicului.

Consultantul l-a ignorat pe Ahmed şi a trecut pe lângă el în fugă.

— Vito!

Avea blasterul pregătit şi alerga către sunetele focului de arme.

— — —

Vito alerga în lungul holului cât de repede putea. Nu-şi bătea capul să privească în urmă. Chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu ar fi văzut nimic. Casca EVA i-ar fi obturat câmpul vizual, doar dacă s-ar fi întors cu totul, dar puţinul pe care l-ar fi văzut – Zuri înfiptă într-o lamă, ridicată de nişte *aer* neclar, luptându-se şi ţipând – nu i-ar fi făcut nici un bine. A continuat să alerge.

— Vito! Vin!

Era Gunnar prin reţeaua de transmisie.

— NU! a strigat, gâfâind din greu în microfon. Plecaţi de pe navă!

A încetat să vorbească când s-a apropiat în viteză de capătul holului. Avea de ales să continue să alerge şi să se izbească de capăt, sau să încetinească şi să o ia pe după colţ. N-ar fi vrut nici una nici alta. Făcând paşi mai mici a încercat să încetinească destul încât să nu se lovească prea tare la ricoşeul de zid, dar să-i rămână destulă energie cât să cotească din aceeaşi mişcare.

O forţă incredibilă l-a lovit din spate şi a fost ţintuit de perete. Lovindu-se cu fruntea de vizorul căştii, Vito a gemut de durere şi surprindere. Peste tot simţea dureri ca făcute de nişte tăieturi. Şi-a deschis ochii şi s-a văzut imobilizat de perete într-u plasă din fire metalice subţiri care îl tăiau intrând încet în carnea lui.

O mişcare de pe hol i-a atras privirea.

— — —

Gunnar alerga cu toată viteza. În ciuda a ceea ce credea echipajul de pe *Psychopomp* despre el, era un cosmonaut cu experienţă şi era *la zi* cu antrenamentul cu costum EVA. Al lui era cel mai bun din câte existau. Fantomă sau nu, îl va ajuta pe Vito.

Şi-atunci a făcut primul contact. A cotit după colţ urmat de căpitanul Ahmed care blestema într-un dialect pe care nu avea nevoie să-l înţeleagă. Acolo, la celălalt capăt al holului, Vito era ţintuit la zid de o plasă. Nu va mai rezista mult timp. Era complet neajutorat. Nici măcar nu se mai împotrivea.

— Vito, sunt aici. Te scot eu de acolo.

— Fugi! vocea lui Vito era slabă şi plină de durere. În spatele meu. Fantoma. Fugi!

Gunnar l-a ignorat şi şi-a păus *blaster*ul în toc, după care şi-a scos pumnalul.

— Nu. Pot să te ajut.

A ajuns lângă Vito înainte de a pricepe că pumnalul său este inutil.

Aerul vibra chiar lângă el.

Nu era sigur că această creatură era cea care credea el că este.

Acel aer *neclar* s-a solidificat într-o creatură umanoidă de cel puţin 2 m înălţime. Avea piele reptiliană, pieptul larg, gheare la mâini şi un cap uriaş cu un fel de apendice mobile. Terifiante erau ochii roşii şi gura cu mandibule. Era acoperit cu o armură, arme, oase şi alte lucruri neidentificabile. Şi-a extins mandibulele. Gunnar a devenit entuziast. Avusese dreptate.

— E un *Predator*, căpitane.

Gunnar a întins mâinile. Una cu pumnalul, cealaltă deschisă pentru a ţine creatura la distanţă. Nu ştia unde era Ahmed. Abia acum îşi dăduse seama – căpitanul nu se mai afla în spatele său.

— Un ordin secret de vânători…

— — —

Predatorul a mârâit ca un fel de clinchet înainte de a vorbi încet.

— *Nan-deThan-gaun*.

Şi cu asta a pus capăt flecărelii celui cu carne moale.

— — —

— Încă nu ai preluat controlul. Fă tot ce poţi. ACUM!

— Da, *sir*.

Trinei nu-i plăcu tensiunea din vocea căpitanului. S-ar fi zis că-şi privea moartea în faţă fără să ştie dacă va putea supravieţui. A continuat să tasteze linii după linii de cod, ce-i dădeau controlul asupra lui *Oxenham*. Ea era noul căpitan al c*ruiser*ului torpilor şi avea cel mai înalt nivel de acces. Adevărul este că ea copia mult din ceea ce persoana anterioară – Shaw Doty – scrisese. N-avea nici un rost să reinventeze roata. Totuşi, de această dată, ea dirija controlul navei către dispozitivul cel purta la încheietura mâinii şi-l făcea accesibil şi prin comenzi vocale.

Emery se frământa în spatele ei, la fel de tensionat ca şi ea.

— Ai reuşit?

— Cred că da. *Oxenham*, evacuează atmosfera din zona pupa-babord şi deschide trapa 3B de la sala motoarelor!

Întregul *cruiser* s-a cutremurat şi s-a înclinat, făcându-i pe cei doi să se izbească de perete. Trina a blestemat abia reuşind să respire.

— Kaida, ţine *Psychopomp* sincronizat cu *Oxenham*. Nu lăsa să se rupă coridorul ombilical.

— Am înţeles. Dar dacă vrei să ajuţi cu ceva… nu mai face chestia asta încă o dată.

— *Roger*.

După ce amândoi şi-au recâştigat echilibrul, Emery i-a spus:

— Asta a fost o mişcare tâmpiţică.

— Poate că da. Poate că nu. Acum am controlul.

Trina simţi un fior fierbinte în ceafă.

— Hai s-o ştergem de aici înainte ca fantoma „predator” să ne găsească.

— — —

Căpitanul Agmed s-a oprit când l-a văzut pe Vito ţintuit pe perete. Ştia că era o capcană. A ridicat arma în căutarea *aerului neclar* şi a comutat comunicaţia numai către echipaj, tăind legătura cu Gunnar.

— Vito e mort. Urmează Gunnar. Trina, care e statusul?

— Sunt gata să preiau controlul. Mai am nevoie doar de câteva…

— Nu e timp. Fă ce poţi. ACUM!

— Da, *sir*.

Ahmed nu a răspuns. S-a uitat şi a ascultat cum aleargă Gunnar către moarte. Acum, singurul lucru pentru care mai era bun consultantul a fost informaţia: *cine* sau *ce* era inamicul?

Aerul *neclar*.

Gunnar a strigat ceva.

Aerul neclar a devenit o creatură despre care vorbea legenda. Ahmed a uitat de frică, devenind un pachet de hotărâre. Imediat ce a avut o linie de tragere bună… a tras. Prea târziu. Descărcarea energetică a ricoşat de scutul creaturii. În acelaşi timp, *Predatorul* l-a despicat pe Gunnar de la vintre până la stern. Ahmed a tras din nou – *Predatorul* l-a înjunghiat pe Gunnar într-o parte, ripostând în acelaşi timp cu propria sa armă, o lamă-proiectil.

Nava s-a zguduit chiar în acel moment, făcând ca lama metalică curbată să rateze.

Ahmed s-a întors şi a rupt-o la fugă. Mintea i se mişca mai repede decât putea el să o facă în costumul EVA. Ştia că nu poate alerga mai repede decât creatura – bătrânul său mentor îi şoptise câte ceva despre aceşti vânători, odată, când avusese câteva pahare la bord.

— Dacă fugi de unul, atunci fugi şi nu te uita în urmă. Nu încerca să salvezi pe nimeni dacă vrei să te salvezi pe tine. Fugi, Tariq. Este tot ce poţi face.

Trebuia să-l depăşească în gândire. Cadavrul-capcană era singura sa salvare. Şi-a desprins cârligul de la centură. Era destinat pentru ancorarea de exteriorul navei spaţiale. Acum, ori îi va salva viaţa, ori îi va provoca moartea. Îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet feroce. Va lupta pentru fiecare secundă de viaţă… aşa cum făcuse întotdeauna.

— — —

La zece metri de cadavru, Ahmed aştepta în mijlocul holului. Dacă a gândit bine, *Predatorul* se va dezvălui pe sine însuşi când se va apropia ca să ucidă. Explozibilul de sub cadavru

probabil era suficient ca să-l rănească pe monstru, permiţându-i lui şi echipajului să scape. Într-o mână ţinea coarda cu cârligul, iar în cealaltă *blaster*ul.

Predatorul venea mârâind.

Ahmed a smucit de coarda ataşată de cârlig şi s-a rugat ca explozia să ucidă monstrul. S-a rugat degeaba.

— — —

Pe când căpitanul blestema, iar zgomotele luptei se estompau, Kaida a intervenit:

— Căpitane, ordine? ...Căpitane?

Trina a întors capul spre Emery.

— Răspunde-i.

Amândoi au auzit explozia şi cuvintele agonizate ale căpitanului într-un limbaj pe care nici unul nu-l recunoşteau. Asta însemna că Emery trebuia să preia comanda, fie că-i plăcea, fie că nu.

O ştia şi el la fel de bine şi s-a încruntat.

— Ordinele sunt să stai pe loc, Kaida. Nu-ţi părăsi postul. Fii gata de evacuare la comandă.

Emery se legăna de pe un picior pe altul înainte de a pleca aproape în fugă. Trina putea vedea că transpiră în interiorul costumului EVA, deşi avea climat controlat.

— Dar căpitanul...

— Va fi bine, sau e deja mort. Rămâi la postul tău.

După o pauză vocea lui Kaida a revenit tremurătoare:

— Da, *sir*.

Trina a aşteptat să se încheie comunicaţia înainte de a vorbi.

— Nu trebuia să fii atât de dur.

— Da, ştiu.

Se afla la un pas în faţa ei.

— Acum tu eşti în responsabilitatea mea. Treaba ta este să te duci înapoi pe *Psychopomp* şi să plecaţi de aici.

Ea nu-i putea vedea faţa, dar nu-i plăceau implicaţiile ordinelor sale.

— Şi tu? Tu ce ai să faci?

— Tu fii sigură că ţi-o faci pe a ta sau că ai să mori încercând să o faci.

Au cotit pe holul cu sasul ataşat la tunelul către *Psychopomp*. La celălalt capăt era monstrul care şchiopăta. A urlat de furie către Emery şi s-a năpustit către el.

— Fii gata pentru baschet.

A fost singurul avertisment dat de Trina când l-a văzut pe *Predator* alergând către ei. Şi a anulat gravitaţia pe *Oxenham*.

Emery era pregătit.

— Dute pe *Psychopomp* imediat.

Şi s-a lansat către inamicul mortal.

Trina a făcut aşa cum i s-a ordonat şi a deschis trapa interioară a sasului. Apoi a suprascris comenzile pentru deschiderea trapei către coridorul ombilical dintre cele două nave în timp ce încă o mai ţinea deschisă şi pe cea interioară ca să poată trece şi Emery.

— Haide, Emery. E deschis.

A intrat în tunel, mişcându-se rapid în imponderabilitatea din el.

Răspunsul lui Emery a fost un urlet urmat de o şoaptă:

— Du-te!

Cu ajutorul mânerelor de pe laterale s-a răsucit cu faţa înapoi spre sasul deschis. Împotriva oricărei speranţe, s-a rugat ca Emery să apară. N-a făcut-o.

— *Psychopomp*, deschide trapa 2D de la sas.

În spatele ei trapa s-a deschis. În faţa sa se vedea aerul *neclar* în sasul lui *Oxenham*.

— *Oxenham*! Închidere de urgenţă a tuturor trapelor de la sasuri!

Trapele interioare şi exterioare de pe *Oxenham* s-au închis în grabă.

Trina s-a întors în direcţia lui *Psychopomp*.

— Kaida, evacuare de urgenţă imediat ce ajung înăuntru. Nu pierde timpul.

— Ce…?

Trina s-a agăţat de mânerele trapei exterioare de pe *Psychopomp* şi a lovit în comanda de decuplare a tunelului ombilical. În acelaşi timp, trapa s-a închis.

— Hai, Kaida! Haide! Evacuarea!

Trina nu era foarte sigură, dar i se păruse că vede ceva *neclar* în tunelul dintre nave chiar înainte ca *Psychopomp* să se

smucească într-o parte şi să se rotească. Când motoarele navei s-au activat, Trina a şoptit o comandă:

— *Oxenham*, autodistrugere. Comandă prioritară *Delta-Echo-Alpha-Delta*. ACUM!

Ultimul lucru pe care l-a mai făcut Trina a fost să comande lansarea balizelor de salvare ce marcau traseul către cimitirul navelor spaţiale. Vreo două balize nu mai erau perfect aliniate după ce *Oxenham* a implodat, dar erau suficient de aproape pentru ca *Kosana Salvage Company* să-l regăsească. Asta era tot ce conta.

Asta, şi faptul că amândouă, ea şi Kaida, au supravieţuit.

— — —

RAPORT

Balizele de marcaj de la 1A până la 1G au fost lansate în zona exterioară a Sectorului *Kilo-Mike-Kilo*, Quadrant 7429, la coordonatele de mai sus, pentru semnalarea revendicării tuturor bunurilor materiale descoperite în numele *Kosana Salvage Company*.

Anomalie: Acolo se afla un *cruiser*-torpilor funcţional în derivă în mijlocul câmpului de resturi, cu o baliză SOS activă. Conform legilor maritime-spaţiale, echipajul de pe *Psychopomp* a abordat nava *gunoierilor*. Din motive necunoscute, membrii echipajului acesteia s-au confruntat unii cu alţii, ucigându-se între ei şi punând capcane explozive.

Mai era acolo şi un animal ce se mişca liber pe navă. Animalul i-a ucis pe Membrul de echipaj Zuri Becker şi pe *Security Chief* Emeri Manzur. Capcanele explozive i-au ucis pe Consultantul civil Gunnar Larson, Medicul Vito Cocci şi Căpitanul Tariq Ahmed. Larson a setat una dintre capcanele explozive pentru auto-distrugerea *cruiser*ului-torpilor. Datorită acesteia din urmă, balizele de marcaj 1A, 1B şi 1C au fost scoase puţin de pe aliniament.

Recompensa pentru recuperarea bunurilor trebuie să fie împărţită între Navigator Kaida Asari şi Inginer Trina Gannon.

Beneficiile rămase în urma deceselor sunt destinate familiilor lui Zuri Becker, Vito Cocci, Emery Mazur, Tariq Ahmed.

Semnează Kaida Asari, Navigator.
Semnează Trina Gannon, Inginer.

— — —

— Şi te aştepţi să-mi pun amprenta pe asta?

Trina nu trebuia să se uite la Kaida pentru a şti că aceasta plânge.

— Da, aşa mă aştept.

Kaida înălţă privirea spre tavanul lui *Psychopomp.*

— Nu crezi că vor vrea nişte dovezi?

— Am avut deja grijă de asta. Dacă Compania chiar vrea dovezi, le pot trimite ceva ce am editat.

Pusese la un loc un set mărişor de înregistrări audio şi video pentru raport, care să-i susţină afirmaţiile. Restul îl şterse de pe fiecare computer care înregistrase toate chestiile astea.

— Totul este o minciună.

Trina o întoarse pe cealaltă femeie cu faţa spre ea.

— Vrei să le spunem că o fantomă ne-a ucis camarazii?

— Nu o fantomă. Un *Predator*.

Trina a ridicat din umeri.

— Nu ştiu ce-i asta. Nu vreau să ştiu. Dacă eşti deşteaptă, vei încasa recompensa şi te vei stabili pe o planetă frumoasă şi sigură, sau pe o staţie spaţială. Eu aşa am de gând să fac. Suntem destinate să trăim. Dacă vrei să vânezi creaturile astea, o faci pe cont propriu. Asta a fost ultima mea călătorie de cercetare.

Kaida s-a uitat îndelung la ea, apoi şi-a presatdegetul mare pe monitor.

— Ai dreptate. Am terminat-o.

Trina şi-a presat şi ea degetul pe ecran înainte de a trimite raportul final de pe *Kosana Scout Ship Psychopomp*.

Se ruga ca nimic să nu le urmărească spre casă.

SFÂRŞIT